

„Свет се сагледава са дна а не са врха“, каже на једном месту писац. Верујемо да је то дно пре свега дно индивидуалног осећања језика као и неочекиваних поступака или одлука појединца у којима се исцрпљује његова слобода избора. Зато, на парадоксалан начин, минуциозно писана *Крајка књиџа* може бити захвално штиво за психоаналитичку критику, ма колико да су претходне Албахаријеве колекције прича и романи „заобилазили“ такву могућност. У директној вези с поменутиим становиштем и изједначавањем вредности живљења и писања, стоји још једна идеја овог романа: „Писање јесте пародирање стварности, цео живот је пародирање стварности“. То би у начелу могло да значи да су једнако пожељни и „несмотрен гест“ и „добар прорачун“ у чијим контрастирањима Давид Албахари налази покретачку силу за исписивање оних 18 редова дневно, током стотинак летњих дана рада на *Крајкој књизи*.

Као и *Цинк* и *Пелерина* и овај пројекат „бежи“ од актуелне стварности, али је суштински много „загњуренији“ у њу од тзв. друштвено или историјски ангажованих књига. Изабрана стратегија приповедања, позиција приповедача у њој, темпорални оквир, симболичка улога детаља као знакова реалитета и изнад свега прецизни језички израз – дају одговор на питање како то Давиду Албахарију полази за руком. Размишљајући још даље о изворима магичности *Крајке књиџе*, поменућемо да се они крију и у утиску светлости који „густи“ хиперреалистички текст зрачи, јер, ипак: „Нада подиже човека као ваздушна струја змајеве од папира.“

Све то овај роман придружује антологијској колекцији српских кратких романа у којој су *Дневник о Чарнојевићу*, *Крила*, *Људи љоворе*, *Проклећа авлија*, *Кад су цвешале шикве* и *Цинк...*